

μειδιῶν. Εὗρισκω μάλιστα τὸ τέχνασμα αὐτὸ πολὺ ἐπιδέξιον.

Ἡ Ἑμμα ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ συζύγου της βλέμμα μεστὸν βαθείας θλίψεως, καὶ ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν ν' ἀποφύγῃ πᾶσαν δικαιολόγησιν. ἄλλ' ἡ μέλλουσα νὰ λάβῃ χώραν μονομαχία τῇ ἐπέβαλλε καὶ τελευταίαν ἀπόπειραν.

— Ἀλλά, κύριε, μόλις γνωρίζω τὸν κύριον Ρίβες, δὲν τὸν εἶδον παρὰ τὴν στιγμὴν μόνον, κατὰ τὴν ὁποίαν μοὶ τὸν ἐπαρουσιάσατε.

— Τότε, εἶπεν ὁ κόμης, διὰ ποῖον σκοπὸν μετέβητε εἰς τόσῳ προκεχωρημένην ὥραν εἰς τῆς κυρίας Ὠβρύ, ἡ ὁποία δὲν εἶνε τῆς κοινωνικῆς σας θέσεως, καὶ ἐπομένως φίλη σας;

Ἡ Ἑμμα ἐδίστασεν ἄλλ' ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Ὁ ἐξάδελφός σας Λυσάνδρος δὲν μὰς διηγῆθη χθὲς τὸ ἑσπέρας, ὅτι ὁ κύριος Ρίβες τὸν ἀφῆκε μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ συναντήσῃ μίαν νέαν, τὴν ὁποίαν ἠγάπα;

— Πράγματι! ἡ ταραχὴ σας, ἡ ἀγωνία σας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διηγῆσεως τοῦ Λυσάνδρου καὶ ἡ ἐσπευσμένη ἀναχώρησίς σας, προέδιδε ὅτι ἠθέλατε...

— Ἡθέλα, ἀνέκραξεν ἡ κόμηςσα διακόπτουσα τὸν σύζυγόν της νὰ προειδοποιήσῃ τὴν νέαν διὰ τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος τὴν ἀπειλοῦσε, διότι ὅ,τι σεῖς δὲν γνωρίζετε, τὸ γνωρίζω ἐγώ. Ἀπὸ τὰς πρώτας ἀμέσως λέξεις τοῦ Λυσάνδρου ἠννόησα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μίαν ὀρφανήν, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ κυρία Ὠβρύ ἀνέλαβε χρεὴ μνητρός. Ὁ κίνδυνος ἦτο προφανής. Μία στιγμὴ ἀργοπορίας ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ ὁλόκληρον μέλλον. Ἐτρεξα εἰς βοήθειαν μίαν δυστυχὸς κόρης, τῆς ὁποίας ἡ ὑπόληψις καὶ ἡ τιμὴ ἠπειλοῦντο.

Ὁ κύριος Φρουασὺ εἰσώπα. Εἶχεν ἐξαλειφθῇ τὸ θλιβερὸν μειδιάματόν του. Δὲν παρετήρει πλέον τὴν Ἑμμαν διὰ τοῦ αὐτοῦ βλέμματος. Τὴν ἠρώτησεν ὅμως, διατὶ ἐνήργησε τόσον μυστηριωδῶς, ἐνῶ ὤφειλε νὰ τῷ γνωστοποιήσῃ τοὺς φόβους της, νὰ τῷ ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως μεταβῇ εἰς τῆς κυρίας Ὠβρύ, καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ μάλιστα νὰ τὴν συνοδεύσῃ.

Ἡ Ἑμμα ἀπήντησεν, ὅτι, συνειθίζουσα νὰ ἐξέρχεται μόνη καὶ λησμονήσασα ὅτι ἡ ὥρα ἦτο προκεχωρημένη, ἐνόμισεν ὅπως περιττὸν νὰ τὸν προειδοποιήσῃ. Οὐχ ἦττον ὅμως ἡ τόσον ἀπροσδόκητος καὶ φοβερὰ διήγησις τὴν εἶχε τόσῳ ταράξει, ὥστε δὲν ἤξευρε τί ἔπραττεν. Ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν σύζυγόν της τὴν πεποίθησιν ἐκείνην, ἣν ἄλλοτε ἀκόπως τῷ ἐνέπνεε. Κατ' ὁρῶσθε μόνον νὰ τὸν πείσῃ νὰ μεταμεληθῇ διὰ τὴν πρὸς τὸν κύριον Ρίβες παραφορὰν του καὶ νὰ τῇ ὑποσχεθῇ, ὅτι θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν λυπηρὰν ταύτην ὑπόθεσιν.

Βεβαιωθεῖσα τότε καθυσόχασεν ἐπ' ὀλίγον καὶ ἀφῆκε τὸν σύζυγόν της. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπως σκεφθῇ περὶ τῶν προσφάτων ἐκείνων

γεγονότων, καὶ νὰ κλάσῃ διὰ τὸ σφάλμα της, ὅπερ ἔμελλε τόσον λυπηρὸς νὰ ἐπιδράσῃ ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς ζωῆς της.

Γ'

Ὁ κόμης ἀφ' ἐτέρου κατήλθεν εἰς τὸν κῆπον, ὅπως ἀναμείνῃ τὴν ἐπιστοφὴν τοῦ Λυσάνδρου, ὃν ἤθελε νὰ ἐπιφορτίσῃ διὰ δευτέρας ἀποστολῆς, εἰρηνικωτέρας τῆς πρώτης. Αἱ λεπτομέρειαι, αἱ ἔλαβε παρὰ τῆς συζύγου του, ἦσαν τοσοῦτον σαφεῖς, ὥστε δὲν ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ πλέον περὶ τῆς πλάνης του. Καὶ ἐν τούτοις, ἀντὶ νὰ αἰσθανθῇ τὴν καρδίαν του ἀνακουφισθεῖσαν ἐκ τοῦ μεγάλου βάρους καὶ νὰ χαρῇ, ἀπ' ἐναντίας ὑπέφερεν ἔτι περισσότερον. Ἐταράσσετο ὑπὸ μυρίων σκέψεων καὶ ὑπονοίων.

Μετ' ὀλίγον, κατάκοπος ἐξ ὧων αὐτῶν τῶν συγκινήσεων καὶ τῆς ἀυπνίας τῆς παρελθούσης νυκτός, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπεκοιμήθη. Ὠνειρεύθη ὅτι εὗρίσκετο εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός. Σκότος βαθύ τὸν περιεκύκλου καὶ ἡμπόδιζεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ διακρίνῃ τὰ πλησιέστερα ἀντικείμενα. Αἶφνης καταιγὶς ἐκρήγνυται· ἀστραπαί, διασχίζουσαι τὸν οὐρανόν, φωτίζουν τὴν ζοφώδη γῆν· τὰ δένδρα, οἱ λόφοι, οἱ ἄγροί ἀνεφάνησαν καθαρῶς. Παρατηρεῖ πανταχοῦ ἐκστατικὸς, ἐγγίζει τὰ περὶ αὐτὸν ψηλαφῇ, ἀλλὰ κεραυνός, ἐνσκήψας ἐπ' αὐτοῦ, τὸν κατακαίει.

Ὁ θόρυβος τῆς θύρας ἀνοιχθείσης ὑπὸ τοῦ ὑπνέτου, τὸν ἀφύπνισεν.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ κύριος Φρουασὺ, ἐγειρόμενος ἀποτόμως.

— Παρατήρουν, ἐὰν ἡ κυρία κόμηςσα εὗρίσκετο εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀπεκρίθη ὁ ὑπνέτης.

— Τί τὴν θέλετε;

— Ἐπιθυμῇ τις νὰ τῆς ὁμιλήσῃ διὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

— Ποῖος;

— Μία νέα, ὀνομαζομένη, ὡς λέγει, Ἀλίκη.

Ὁ κόμης ἀνετινάχθη τῆς θέσεώς του· τῷ ἐφάνετο ὅτι ἤκουσε καὶ ἄλλοτε τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν, ἀλλ' εἶτα εἶπε πρὸς τὸν ὑπνέτην:

— Ἄς εἰσέλθῃ ἡ δεσποινὴς Ἀλίκη, καὶ εἰδοποιήσῃ τὴν κυρίαν Φρουασὺ. Νομίζω ὅτι εὗρίσκεται εἰς τὸν κῆπον.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ὑπνέτης θὰ μετέβαινε πρὸς ἀνωφελῇ ἀναζήτησιν τῆς κομῆσεως — διότι ὁ κύριος Φρουασὺ ἐγνώριζεν ὅτι εὗρίσκετο εἰς τὰ δωμάτια της — ἤλπιζε νὰ λάβῃ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον, ὅπως συνδιαλεχθῇ μετὰ τῆς νέας, ἣν ἡ τύχη τῷ ἀπέστελλεν. Ὑπὸ τὸ κράτος εἰσέτι τοῦ ὄνειρου, ὅπερ πρὸ μικροῦ εἶδε, προέβλεπεν ὅτι σοβαρόν τι ἔμελλε νὰ συμβῇ. Τὸ σκότος θὰ διελύετο, ἡ ἀστραπὴ θὰ ἔλαμπε καὶ...

Ἡ θύρα ἠνεόχθη καὶ ἡ Ἀλίκη ἐνεφανίσθη.

Ὁ κόμης ἐπὶ τῇ θεᾷ αὐτῆς ἀνεσκίρτησε. Συνελθὼν, ἐπορεύθη πρὸς συνάντησιν τῆς νεανίδος, τὴν ὠδήγησε πλησίον ἀνακλίντρου, καὶ, παρακαλέσας αὐτὴν μετὰ χαριστάτου τρόπου νὰ καθίσῃ:

— Ἐστεῖλα νὰ εἰδοποιήσουν τὴν σύζυγόν μου, τῇ εἶπε· δὲν θὰ τὴν περιμένετε πολὺ. Ἡ ἐπισκεψίς σας θὰ τῆς προξενήσῃ μεγίστην εὐχαρίστησιν. Πρὸ μικροῦ μοὶ ἔλεγε πόσον ἐνδιαφέρεται δι' ὑμᾶς.

— Πράγματι, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Ἀλίκη, ἥτις ἀνελάμβανε θάρρος, ὡς ἐκ τοῦ εὐπροσηγόρου ὕφους τοῦ κόμητος. Ἡ κυρία Φρουασὺ ἔδειξε πάντοτε δι' ἐμὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ εὕρῃ ἀνάρμοστον τὸ διάδημα, τὸ ὁποῖον ἐτόλμησα νὰ κάμω σήμερον.

— Ἡ σύζυγός μου σας γνωρίζει πρὸ πολλοῦ;

— Ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας... ἤμην τότε μικρά... καὶ ἀπὸ τότε ἡ κυρία Φρουασὺ ἐφρόντιζε δι' ἐμέ, καὶ μετὰ ἡγάπα τρυφερώτατα.

— Ἀληθῶς; εἶπεν ὁ κόμης πλησιάζων ἔτι περισσότερον πρὸς τὴν Ἀλίκην.

— Μάλιστα, κύριε, ἐξηκολούθησεν ἐκείνη, παρατηρήσασα πόσον ἐνδιαφέρον ἐδείκνυσεν ὁ κύριος Φρουασὺ, καὶ ἀργότερα, ὅταν ἐμεγάλωσα ὀλίγον, ἐὰν ἤξεύρατε μετὰ πόσης ἀγαθότητος ἐφέρετο πρὸς ἐμέ! Ἀ! θὰ τῇ εὐγνωμονῶ πάντοτε δι' ὅσα μοὶ ἔκαμε, καὶ εἶμαι εὐτυχής, διότι παρουσιάζεται περιστάσις νὰ εἰπω πόσον τὴν ἀγαπᾶ, εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐπίσης τὴν ἀγαπᾶ.

[Ἐπεται συνέχεια].

Η ΕΙΚΩΝ

(Εἰκὼν).

Ἡ μεγαλοπρεπὴς αἴθουσα ἀπήστραπτεν ἀπὸ ἀκροῦ εἰς ἄκρον.

Οἱ προσκεκλημένοι ἤρχοντο ὅλον ἐν καὶ μετὰ τοὺς τυπικοὺς χαιρετισμοὺς ἐλάμβανον θέσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ, συντρέχοντες εἰς τὸ γραφικὸν τῆς ἀπόψεως διὰ τοῦ πολυτελοῦς αὐτῶν κόσμου.

Οὐδέποτε σχεδὸν ἡ πόλις εἶδε παιδοτέρων γαμήλιον τελετὴν, τῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Σταματιάδου. Ἐν τῇ εὐρείᾳ καὶ κομψῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ συνηθροίσθη πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἐν τῇ πόλει ἀριστοκρατικὸν ἐπὶ πνεύματι καὶ ἐπὶ γένει, ὅπως παραστῇ εἰς τοὺς γάμους τῆς δευτέρας αὐτοῦ θυγατρὸς Εὐθαλίας. Ἡ μήτηρ αὐτῆς, ἡ εὐγενὴς κ. Ξανθὴ περιέτρεχεν ἀενάως τὴν αἴθουσαν, παρέχουσα δαψιλῆς περιποιήσεις καὶ δεχομένη θερμὰ συγχαρητήρια

ἐκ μέρους τῶν παρεστώτων. Ἀφ' ἐτέρου ὁ κ. Σταματιάδης, ἀνὴρ ὑπερμεσῆλιξ, με φυσιογνωμίαν σοβαρὰν καὶ περιφροντίν, ἴστατο ἐκεῖ, παρὰ τὸν διαδρομον, ὑποδεχόμενος διὰ μειδιάματος τοὺς συρρέοντας.

Μετ' ὀλίγον ἀντήχησαν ἤχοι φαιδροὶ μουσικῆς ἀγγέλλοντες τὴν ἀφίξιν τοῦ μνηστῆρος μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν συνοδείας. Κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ μυστηρίου ὧν τὰ βλέμματα ἦσαν ἐστραμμένα ἐπὶ τοῦ νεαροῦ ζεύγους· μόνον πού καὶ πού ὅπτι-καὶ συμπαθείας ἀκτίνες συνηντῶντο ἐν μέσῳ τοῦ κομποῦ κύκλου τῶν παρεστώτων...

Μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ μυστηρίου θόρυβος φαιδρὸς διεχύθη ἀνὰ τὴν αἴθουσαν καὶ εὐχαὶ πρὸς τοὺς νεονύμφους καὶ συγχαρητήριοι λόγοι πρὸς τὸν κ. Σταματιάδην καὶ θερμαὶ θλίψεις πρὸς τὴν κ. Ξανθὴν, ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς ὁποίας διέκρινέ τις ἐν δάκρῳ λησμονηθῆν...

Πέπρωται τὰ δάκρυα ν' ἀκολουθῶσι καὶ εἰς τὴν θλίψιν καὶ εἰς τὴν χαρὰν καὶ πανταχοῦ τοῦ ἀνθρώπου τὸν βίον!

..

— Αἶ, Περικλῆ! κατὶ ἀφηρημένος εἶσαι ἀπόψε. Ὡρες τὴν περίστασι τόρα νὰ ρεμβάσῃς.

— Χωρὶς νὰ τὸ θέλω κι' ἐγώ, καυμένη Νίκο! ἔπесαν τὰ μάτια μου σ' αὐτὴν τὴν εἰκόνα καὶ ἐμελαγχόλησα.

Τῷ ὄντι, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ παρακείμενον τῆς αἰθούσης, εὗρον τὸν φίλον μου Περικλῆ καθήμενον ἐπὶ ἀνακλίντρου, σκεπτικὸν καὶ ἔχοντα τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ μίας εἰκόνης ἀνηρτημένης ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι τοίχου.

— Αἶ, καὶ σὰν εἶδες τὴν εἰκόνα τί με τοῦτο;

— Δὲν ἤξεύρεις, καυμένε, κι' ἔχεις δίκην· μοὶ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Πρέπει νὰ ἤξερες τί παριστάνει αὐτὴ ἡ εἰκὼν, πρέπει νὰ σοῦ εἰπῶ τί ἦτο τὸ πρωτότυπον αὐτῆς, διὰ νὰ ἰδῇς ἂν ἔχω δίκαιον νὰ ρεμβάζω καὶ νὰ φιλοσοφῶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

Ἐκάθησα πλησίον του. Ἐν τῷ δωματίῳ, ἐν ᾧ εὐρισκόμεθα, οὐδεὶς ἄλλος ὑπῆρχε πλὴν τριῶν ὑπερηλίκων, οἵτινες ἦλθον εἰς τὴν φαιδρὰν τελετὴν μόνον καὶ μόνον ὅπως συνοδεύσωσι τὰς οἰκογενεῖας τῶν. Οἱ ἀπόστρατοι οὗτοι τῶν κοσμητικῶν ἀπολαύσεων συνεζήτουν μεταξὺ τῶν ἀδιαφοροῦντες καὶ κωφεύοντες εἰς τὸν πέριξ θόρυβον. Ἐκτὸς τοῦ δωματίου ἠκούοντο γέλωτες καὶ μουσικὴ καὶ ἐν γένει ἡ χαρακτηριστικὴ ἐκείνη φαιδρὰ καὶ χαρμόσυνος παραζάλη τοῦ γάμου.

— Αὐτὴ ἡ εἰκὼν ὅπου βλέπεις ἐκεῖ, μοὶ εἶπε καταβιάσας περισσότερον τὴν φωνὴν του, εἶνε τῆς καυμένης τῆς Κλεονίκης· ἐοῦ δὲν ἤξερες, γιατί λίγον καιρὸ ἔχεις πού εἶσαι ἐδῶ. Εἶνε τόρα τρία χρόνια πού πέθανε, κι' ἀκόμη δὲν ἤμπορῶ νὰ τὴν λησμονήσω! Τί κορίτσι ἦτον ἐκεῖνο! καρδιά, ἀγαθότητα, ἐξυπνάδα, ὡμορφιά,

ὄλα, ὄλα τὰ εἶχε ἡ καυμένη ἡ Κλεονίκη. Εἶνε καλὴ κι' αὐτὴ πού στεφανώθηκε ἀπόψε· δὲν σοῦ λέω, εἶνε καλὴ καὶ ἡ Εὐθαλία, ἀλλὰ ἡ Κλεονίκη ἦταν ἓνα κορίτσι σπάνιον, πραγματικῶς! Ὅταν ἔμεινε εἰς τὸ σπῖτι ἐνόμιζες, ὅτι ἐχαίροντο καὶ ἐγελοῦσαν ὄλα τὰ πράγματα. Ἡ μητέρα της, ἡ εὐγενὴς αὐτὴ κυρία, τὴν εἶχεν εἰς ἰδιαιτέραν συμπάθειαν· δὲν εἶδες πρὸ ὀλίγου πού ἐγένετο ὁ γάμος πῶς ἐδάκρυσε; βάζω στοίχημα ὅτι θὰ θυμῆ-θηκε τὴν Κλεονίκη τῆς...

— Ὡρατα! τὰ κορίτσια ἐτοιμάζονται νὰ χορέψουν μέσα καὶ σεῖς μοῦ ἐστρωθήκατε στῆς κουβέντες καὶ στὰ μυστικά.

Εἶπεν ἀποτόμως εἰσελθὼν ὁ Ἀνδρόνικος, συμπαθὴς, κομψὸς νέος, υἱὸς τοῦ κ. Σταματιάδου.

— Pardon, Ἀνδρόνικε, μία στιγμὴ ἐφθάσαμεν. Καὶ ἀνακαθῆσας ὁ Περικλῆς ἐξηκολούθησε:

— Ποῦ νὰ ἤξευρεν ἡ καυμένη, ὅτι τώρα πού ἐμεῖς 'μιλοῦμε δι' αὐτὴν, μετὴν ὁμιλίαν της ἐχάσαμεν ὅλην τὴν διάθεσιν, πού νὰ ἤξευρεν ὅτι ὁ ἀδελφός της μᾶς παρακινῇ νὰ χορέψουμε!... Ἀς εἶνε... Ἦταν, πού λές, ἓνα κορίτσι σπάνιο ἡ Κλεονίκη· τώρα ὅπου ἐμβῆκα ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιο, ἔπесαν τὰ μάτια μου κατὰ τύχην ἀπάνου στὴν εἰκόνα της καὶ ἀμέσως ἐμελαγχόλησα· ἐθυμῆθηκα ἀμέσως τὰ παλαιὰ χρόνια ὅπου 'μιλούσαμε μαζύ· τὴν ἔκανα νὰ θυμῶν καμμιὰ φορὰ· γιὰτί ἦταν καὶ πεισματάρικα κομμάτι ἡ καυμένη ἡ Κλεονίκη...

— Κύριε Νίκο, κύριε Περικλῆ, ἡκούσθη ἔξωθεν ζωνρὰ γυναικείας φωνῆς. Ἠγέρθημεν. Ὁ Περικλῆς, νέος με παρατηρητικότητα πολλὴν καὶ με ποιητικὰς ἐξάψεις ἐνίοτε, με ἀνεχαίτισε πρὸς στιγμὴν καί, καταβιάσας ἐπὶ μᾶλλον τὴν φωνὴν του:

— Ἐκεῖ πού ἐρέμβάζα, μοῦ εἶπε, μαζύ με τὰς πολλὰς ἀναμνήσεις μοῦ ἦλθε καὶ μία ἄλλη ἰδέα, ἡ ὁποία ὁμολογῶ ὅτι εἶνε κομμάτι ποιητικὴ. Βλέπεις τὴν καυμένη τὴν Κλεονίκη πού χαμογελᾷ;

Τῷ ὄντι, μειδίαμα ἀγγελικόν, λίαν ἐν-ἐντέχνως ἀπεικονισθὲν ὑπὸ τοῦ ζωγράφου, διέστελλε τὰ χεῖλη τῆς γλυκεῖας παρθένου.

— Ποῦ σοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει κα-νεῖς ν' ἀποδώσῃ τὸ χαμόγελο αὐτό; Εἶνε χαμόγελο εὐχαριστήσεως μετὰ τὸ ὅποιον τρόπον τινὰ συμμετέχει εἰς τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς της, ἢ εἶνε πικρὸ χαμόγελο, μετὰ τὸ ὅποιον εἰρωνεύεται τὴν ματαιότητά τῶν ἀνθρωπίνων;...

..

Ἐκλήθημεν καὶ ἐκ τρίτου καὶ εἰσήλ-θομεν εἰς τὴν δίνην τῶν γελῶτων καὶ τῆς μουσικῆς καὶ ἐν γένει τῆς χαρακτη-ριστικῆς ἐκείνης φαιδρᾶς καὶ χαρμόσυνος παραζάλης τοῦ γάμου...

I. IBrKoz

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Οἱ κκ. συνδρομηταὶ ἡμῶν: Ἰάκωβος Βαρούτης καὶ Κωνστ. Χαμολινός (Ἀλεξανδρείαν) — Ἰωάν. Δεδίκας (Ζαχαζίκ) — Νικ. Κωνσταντινίδης (Σιμπίν-ἐλ-Κόμ) — Ἱπποκράτης Καλλιγὰς καὶ Γεώρ. Κωνσταντίνου (Κάφρ-ἐλ-Ζαζιάτ) — Μιχαὴλ Βαλσαμίδης καὶ Ἐμ. Φουντουλάκης (Κάφρον) — Ἡρακλῆς Χατζηνικολῆς (Ζιφταν) — Στυλιανὸς Συναλάκης (Bipeh) καὶ Κων. Καλέζης (Σαμανούδ) δύνανται, ἐν ἐλλείψει ἄλλου μέσου, ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν δι' αἰγυ-πτιᾶκων γραμματοσήμων τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Πα-ναγιώτῃ Γριτζάνῃ, Βιβλιοπωλεῖον «Ἀπολλων», οἱ δ' ἐν Σμύρνῃ κ. κ. Ἡλ. Φαφαλῆν, Δημήτριος Καρᾶς καὶ Ν. Τερτιρόπουλος δύνανται νὰ πληρώσωσι καὶ λά-δωσι τὰς οἰκείας ἀποδείξεις τῶν παρὰ τοῖς κκ. Λαου-ταρίδῃ καὶ Τάτῃ. — κυρίας Χρυσάνθῃ Σφαλλίου καὶ κκ. Ἰω. Κ. Στεφάνου, Ἀντ. Βιδάλῃ, καὶ Ἰω. Μπίτσῃ. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Δ. Κ. Μωραϊτόπουλον, Παρὰ τοῦ κ. Κων. Ν. Κολογιάννη, ἐλήφθησαν φρ. χρ. 30. ἀντίτιμον συνδρομῆς Ε' καὶ ΣΤ' ἔτους. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐλλείποντα φύλλα ἀ-πεστάλησαν. — κ. Ἀνδρ. Δ. Σπηλιάδῃ καὶ Γεώρ. Γιαννέντῳ. Ἀπεστάλησαν. — κυρίαν Ἐλένην Γ. Ἀ-κριβοῦ. Τὰ «Ἐκλεκτὰ» θὰ λαμβάνετε ἐν Αἰδηψῷ. — κ. Ι. Β. Κ. Πάτρας. Ἰδοῦ τὴν, ἐπὶ τέλους! — κ. Π. Χριστοδούλου. Ἐλήφθη ὑπὸ σημείωσιν ἡ νέα σας διευθύνσις. Ἀγγελλίαι ἀπεστάλησαν. — κκ. Λαουτα-ρίδῃ καὶ Τάτῃ. Ὡς παρατηρεῖτε, παρακαλοῦμεν τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν» νὰ πληρώσωσι τὰς συν-δρομὰς τῶν πρὸς Ὑμᾶς. Πιστεύομεν ὅτι δὲν θ' ἀρνη-θῶσι. — κ. Δημ. Μοσχολάκῃ. Ἐλήφθη φορτωτικὴ χρηματοδέματος. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Β. Κουλουμ-πῇ. Φύλλα ἀπὸ τοῦ ἀρ. 452 ἀπεστάλησαν

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἐξωτερικῇ ἐπιθυμοῦντων ν' ἀ-ποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Ἀπαντα Ἰωάννου Ζαμπελίου», τόμοι 2 ἐξ 900 περίπου σελίδων..... Δρ. 8 (9)
- «Ἀπαντα Διονυσίου Σολωμοῦ»..... Δρ. 2,50 (3)
- » Βηλορᾶ..... Δρ. 2 (2,20)
- «Ἡ Λύρα Ἀνδρέου Κάλδου» καὶ ἀνέκδοτος ὕμνος ὑπὸ Α. Μαρτελάδου..... Δρ. 1,20 (1,40)
- «Βίος τοῦ Μωάμεθ», μετὰ παραρτήματος περὶ Ἰσλαμικῆς θρησκείας ὑπὸ Οὐασιγκτῶνος Ἰρβινγ-γος..... Δρ. 2 (2,20)
- «Βίος τῶν Διαδόχων τοῦ Μωάμεθ» ὑπὸ Οὐα-σιγκτῶνος Ἰρβινγγος..... Δρ. 2 (2,20)
- «Τὰ Ἰουδαϊκά» ἥτοι ἀνατροπὴ τῆς θρησκείας τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ἐθνικῶν αὐτῶν, μετ' ἀπο-δείξεων ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς.... Δρ. 2 (2,20)
- Ποήματα Ι. Γ. Τσακασιάνου Δρ. 3. (3,20)
- «Χρυσόδετα..... » 4
- «Μαρ' Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγι-κὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελο-ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
- «Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθστο-ρία Ἐαβιέ Μαρμὴ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 1,50 [1,70]
- «Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου..... Δρ. 2 (2,20)
- «Ὁ Διαβολὸς — Σίμων, μυθιστορία Ponson-De- Terrail..... Δρ. 1,50 (1,70)
- «Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοῆρ..... Δρ. 1,50 (1,70)
- «Ζίλ Βλά» μυθιστόρημα..... Δρ. 5 (6)
- «Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Παύλης», μυ-θιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκα-δημίας..... Δραχ. 2 [2,20]
- «Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστο-ρία Ἐαβιέ δὲ Μοντεπῆν (τεύχη 11) Δρ. 6 (6,60)
- «Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογῆρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
- «Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane..... Δρ. 4 (4,20)
- «Τὸ τέκνον τοῦ Ἑραστοῦ» καὶ «Ἡ ἀνυμφορ-μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Mat- they (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)